

— И въ село и въ града — навсѣкжде трѣба да се чете. Който чете, ще може и себе си да познае. . . Когато азъ прочетохъ Толстой, обикнахъ труда и селото и чакъ тогава познахъ, кжде ми тегли душата.

— Четохъ, какъ се произнася ласкаво Толстой за този романъ.

— И затова го купихъ, Азъ не обичамъ непрепоржчани книги. Днесъ толкова много се пише, че, ако речешъ да четешъ всичко, то е да пропуснешъ, може би, най-ценното. . . Тъй, чедо. . .

Недоизказалъ се, младъ ратай извика отъ къмъ обора, че коньтъ е готовъ и Петъръ Габара тръгна.

Сестрата застана, огорчена отъ брата си. А Койка гледаше леля си и се превиваше отъ смѣхъ.

— Леля Таня, миличка леля Таня! — плѣскаше ржце Койка и се смѣеше. Татко замина безъ кафе! . . .

— И да не почака! Закуска не взе, че и кафе. . .

— Дай сега, че азъ пъкъ както го обичамъ!

— Да си не пийне едно кафенце!

— Хайде, разплачи се, лелке! — се смѣеше Койка.

— Че какъ! . . . Стойко замина безъ да си вземе млѣкото; татко ти, ей го какво направи! Не бива тъй!

— Трѣба да имъ вържешъ краката и докато не си пиятъ кафето или млѣкото. . . — се заливаше отъ смѣхъ Койка, — тъй лелке!

— Смѣй се ти, ама азъ тъй знамъ. . . Я се вижъ и ти на какво си заприличала! . . . Не бива лелиното тъй. . . Мжно ми е като ви гледамъ такива. . .

Докато лелята се наприказва, Койка изпи кафето си и обърна чашката върху чинийката, карайки леля си да ѝ гледа на кафе.

— Вѣтъръ е то, ами я ми почети, — отвърна лелята.

Койка погледна леля си и, като разбра, че тя не е разположена къмъ гадания, започна да чете.